

1. Architektura ogrodowa.

1. Architektura ogrodowa, zwana też
 sztuką ogrodową lub ogrodnictwem
 pięknym, należy do tego działu twór-
 czości plastycznej, który kształtuje
 przestrzeń ^{formowania terenu,} za pomocą materiałów roślinne-
 go i architektonicznego. Twórczość
 ta istnieje w dwóch nasadzeniach: 1. sztuka nasadzenia
 drzew, o pewnych określonych celach
 lub zadaniach, w których ^{terenu} architektura
 i natura ~~odgrywa rolę~~ ^{współ} ogrodnictwa
~~zostały wykorzystane~~ składają się na
 całość koncepcji plastycznej; 2. jest
 podkreśleniem lub uzupełnieniem
 ogrodnictwa sztuk architektonicznych
 lub rzemieślniczych, stanowią ich oprawę
 lub tło lub stwara pewnego mini-
 matu, rozgraniczenie. Do grupy pię-
 nej zaliczymy wielkie zespoły ogrodowe
 i krajoznawcze jak parki, wysewne,
 rozrywkowe, sportowe, parki przyrody
 i wreszcie całe krajoznawstwo i regiony, stwo-
 rzenie kompozycji, do drugiej
 grupy wchodzi ogrody ~~urbanistyczne~~, pata-

cowe, rzeźnice i aleje w umiastach ②
i oniedlach, ogrodowe oprawy placów,
pomników i gmachów. Z rangi tego
wynika, jak ściśle związana jest sztuka
ogrodowa z architekturą, urbanis-
tyką, rzeźbą, a nawet z malarstwem,
w tym wypadku pojętym jako kon-
cepcja, a nie technika.

2. Sztuka ogrodowa posiada pewne ce-
chy, które ją różnią od innych sztuk
plastycznych. Cechą pierwszą jest fakt
powstawania dzieła ogrodowego wyłącznie
w przestrzeni i w czasie. Architekt
ogrodowy operuje tylko wiedzą i doś-
wiadczeniem, przewiduje przyszłe, sta-
łe formy swego dzieła, które
w chwili tworzenia ~~nie~~ ^{nie} tylko ~~nie~~ ^{nie}
~~nie~~, w pewnej części innych elementów
kompozycyjnych przybierają kształty
zmiennące. Cały materiał roślinny
^{odznaczający miarę lat} wymaga czasu, aby stworzyć te
formy, jakich od niego twórca ^{oczekuje} ~~wymaga~~.
Drugą cechą sztuki ogrodowej jest
jej zmienność form i barw, w za-
leżności od pór roku, obsadów we-
getacyjnych roślin. Żywy materiał
powoduje też konieczność wymiary
osobników stałych, obumierających

dla utrzymania równowagi i harmonii form, ewentualnie też wprowadzenie określonych zmian w gatunkach i odmianach roślinnych w ramach ogólnie ustalonych zasad. Stąd też rzyg organizmu ostatecznej ogrodowej wymaga niestawnej opieki i pracy człowieka, który według ustalonych reguł wytycznych i planów doprowadza go do ostatecznej plastycznej formy i potem dba o jej utrzymanie.

3. Ogrod był od zarania swego istnieniem terenem kultury świata roślinnego w przeciwstawieniu do nieobudowanej, niekształconej przyrody. Samo pojęcie „ogrod” wywodzi się od wyrażenia „grodzić, chronić, otoczyć płotem”. Ogrody zawsze były otoczone płotami dla ochrony roślin, jednak nie jest to zasadniczą cechą wyróżniającą je od otaczającego świata. ⁽¹⁾ Na ogrod składa się teren wraz z roślinnością i ludźmi, którzy tutaj włączają doń dalsze otoczenie, stwarzając obłą ramy.

Istnieje dość powszechne mniemanie, że dowolny teren, pokryty przypadkową roślinnością wystarczy ogrodzić, żeby go zamienić w ogrod. Spotykamy zresztą w przyrodzie krajobrazy, nawet pierwotne, zwane przez

naukę krajoznawstwa porównawczego,
 jednak wiążąc ich z teoretyczną
 opodunią jest taki sam, jak przy-
 padkowe podobieństwo geometryczne
 uformowanych słat do ^{architektonicznych} ~~antyków~~ ^{antyków} H.
 Ogrod, jak każde dzieło sztuki,
 winien posiadać wszelkie cechy
 świadomej działalności plastycz-
 nej, według określonych zasad,
 obowiązujących przy tworzeniu
 tych dzieł sztuki. Krajoznawstwo naturalne
 może stać się krawędzią, materią
 na którym powstanie, często przy po-
 mocy małych, ale zasadniczych
 zmian lub wręcz przeciwnie ogrod,
 jako świadome tworzenie plastycz-
 ne. - /

3. Celem niniejszej pracy jest posua-
 nie prawideł i zasad, obowiązujących
 w zakresie kompozycji ogrodowej przy
 tworzeniu roślinnego i architektonicz-
 nego, z którego powstaje forma.
 Głównymi elementami kompozycyjnymi
 jest wielkość, wyjątkowo one są zna-
 ne od zarania istnienia sztuki, zasady
 i prawa są odwieczne, zmienia-
 nie tylko stonach państwa i miast
 i raz je tu, raz drugie zmieniają,
 stanowiąc charakterystyczny styl
 później epoki.

TC-OP-108-19

⑤
Znajomości techniki kompozycyjnej
i wyobraźni wina dać nieograniczone możliwości w zakresie tworzenia form nowych, jak i wznowienia
bliska się w lenie przeobrażenia tych
i innych form plastycznych.
Nowe zadania, nowe potrzeby dają
pole do poszukiwania nowych dróg
i kompozycji, zgodnych z dzisiejszą
epoką wielkich przemian dziejowych
we wszystkich przejawach życia ludzkiego.

Teren.

1. Potożenie geograficzne wskazuje ogólnie na przynależność terenu zatorzania ogrodu weso do określonej strefy klimatycznej, glebowej, topograficznej, krajowej i roślinnej i z góry nieraz przesądza o pewnych cechach i elementach, jakie się w nim znaleźć mogą. Stąd konieczne jest znajomość warunków corocznych ^{regionów} ~~terenu~~ geograficznych kraju, i ich cech które w ogólnych warunkach mogą wpływać na koncepcję zatorzania ogrodu, wstanie wielkiego typu, jak planowanie krajowe i regionalne, rezerwy i parki przyrody. Nie trzeba wspominać, że istnieją różnice między ogrodnictwem potrawy i potrawami, że inaczej formują się, inny charakter mają ogrody strefy atlantyckiej, a inne potażone w obszarze kontynentalnego klimatu. Przy bliższej analizie widoczniejszą się różnicę charakterów zatorzania ogrodu w obszarze oceanu Polski, na przykład w Warszawie a nie w Warszawie i kilkunastu kilometrów. Niz ujemności, pojezierza, niz centralny, wyspy i rzeki porty i góry, oto kraj geograficzny

graficzne, odrobne pod względem nęby,
geologii, gleby, klimatu, naty roślinnej
i nawodnienia. Zatoriem oparte
i krajowe winy nawiązują się do
charakteru tych krajów, winy nęby
ich walory krajowe, portugalskie i ich
specyficznych elementów, oparte
materiat roślinny i budowlany, przemysł
w tym regionie.